

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre 8 K Fél évre 4 „ Negyed évre 2 „ Egyes szám ára 20 fillér.	Felélős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Ernő könyvkereskedésben Alsólendva. A nyitlér sora egy korona.
--	--	---	--

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A piaci szabályrendeletéről.

Itta: Egy adófizető polgár.

Az egész város közönségének közbeszéd-tárgya ma a piac-ügyneg legutóbbi életbe léptetett rendelet körül forog. Nincs ember, nincs gazdaszonyy városunkban, aki ne fejtette volna ki jó vagy rossz véleményét e rendeletről. Elismerem, hogy e szolgabírói intézkedésnek vannak igen idősív pontjai, de viszont nem tagadhatja senki, hogy vannak olyanok is, amelyek nemcsak hogy az eddigi állapotokat nem szüntetnek meg, de egyenesen a közönség helyzetének megnehezítéséhez vezetnek. Lehetséges, hogy az illető hatóság, mely megcsinálta és jogerőre emelte e szabályt, a krajcárának csak egyik oldalát nézte meg, ez azonban még nem zárja ki, hogy a visszáss pontokon — utólag, a közönség kényelmének teljes szem előtt tartásával — változtatni ne lehessen.

Egyik oka a közönség panaszának az, hogy e hó 27-ikén életbe léptették a már évekket ezelőtt meghozott, de idáig komolyan be nem tartott ama piaci intézkedést, mely szerint nyáron 7, télen 8 óra előtt a piacon sem eladni, sem vásárolni nem szabad semmit.

Hát kérem, ez nagyon, de nagyon káros pontja a rendeletnek; annak a rendeletnek, mely tulajdonképen a mi, vagyis a vévőközönség érdekében volt hozandó. Mert tessék csak jól meggondolni, uraim,

eme — cseppet sem méltányos — intézkedés miatt hány vidéki parasztságony fog elmaradni élelmiszereivel a piacról, vagyis helyesebben: hány élelmiszerral kereskedő marad otthon csak azért, mert a 7 órakor kezdődő árusítási joga végett esetleg elvesztené felnapi napszámberét. Eddig tudvalevőleg úgy voltunk, hogy az élelmiszerral kereskedő parasztságony a piaci órák után esetleg napszamba szöghedhetett, vagy háztartása körül végezhette a dolgát, amit a jelen rendelet értelmében nem tehet. Aki például egy órai járólöldre eső fatuból jön ide árusítani, az a legjobb akarát mellett sem érhet vissza falujába 11—12 óra előtt, tehát nemcsak hogy a napszámberét veszti el, hanem a háztartását is kénytelen elhanyagolni. Ezt pedig igazán nem kívánhatjuk azoktól az asszonyoktól, akik csak 20—30 krajcár értékű élelmiszert hoznak naponként a piacra.

Praktikusabbnak tartom tehát, hogy a 7 órára hozott pont módosítasson akként, hogy nyáron 6 órakor kezdődik a piac. (A téli időszakra vonatkozó pont azonban megmaradhat.) Mert meglassák urak, a meghozott rendelet e pontjával nemcsak hogy nem használnak, hanem egyenesen ártanak a piac-ügyneg! Hallgassák meg, mit beszélnek eddigi rendes élelmiszerekedők asszonyaink s ebből megállapíthatjuk: hánynak van kedve a 7 órai határidőt respektálva 20—30 kr.-ért elveszíteni egy felnapi

munkabért, vagy elhanyagolni a háztartását. — Ismétlem, ha az a rendelet a mi javunkra lett hozva, úgy okvetlenül meg kell változtatni, nehogy egy napon arra ébredjünk, hogy az összes elarusítók lemaradtak a piacról s az egész város élelmiszert nélkül maradt.

A második vitás pont a házakban való árusítás. A szabályrendelet ugyanis e tekintetben így rendelkezik: „Alsólendva nagyszöghében a közvetlen természetű által eladásra szánt nyers élelmiszereket (és pedig: tejet, tejfelt, túró, gyümölcsöt, gombát, zöldséget és főzelékeműket, valamint baromfit) máshol, mint a községi előjáróság által e célra kijelölt piacon, nem szabad.” Nem tudom, a gyakorlatban így történik-e, vagyis a házakban való árusítást tényleg megtiltják-e, de annyi szent, hogy ha megteszik, ezzel is alaposan ráfúznak a piac-ügyneg. Nincsen ez így egyetlen nagyközönségben se, miért volna éppen nálunk? Igaz, hogy orvosrendőrök tekintetben jó ez az intézkedés, mert ekként nem volna lehetséges kijátszani a vesztálatot, de viszont megnehezítik a közönség helyzetét azáltal, hogy az eddig — naponként rendes időben — helyébe hozott élelmiszerekért ezután a piacra kell szaladni. Vagyis akinek idáig a délelőtti órákban a lakására vitték a konyha minden szükségletét, annak most 7 órakor ki kell mennie a piacra, dulakodni az összecsoódult vévőkonzurekkel, nehogy ebéd nélkül ma-

A félreismeret asszony.

Itta: Oszeszly M. Victor.

A buodírban voltak. A férfi (lehetett úgy 28—30 év körül) kereszte rakott lábakkal egy mély foulben állt, mely hogy a feje alig látszott ki a plisz körül. — Míg az asszony (lehetett 24 éves) szemkötő, a divánon félig ülve, félig ledőlve, de mindig egy és ugyanazon mozdulatlan, érdeklődésnélküli hideg arccal hallgatta, amit a férfi beszélt.

— Ismét a régi nóta kezdődik, Irma; az a kegyetlen régi nóta, amit már hónapok óta duruzsok a fülebe — hiába. Maga szándékosan nem akar megérteni, mert képtelenségnek, egy örökösen fantáziáló beteg vagy lázálmanak tartja a beszédemet, pedig én tudom, érzem, hogy úgy kell mindennek történnie, ahogy megcsináltam... Maga visszameg az édesanyjához...

Az asszony kissé félrebillentette szép szöke fejét, nem gondolkodott, nem tusakodott érzelmivel, meg sem rezdült a szempillájai, úgy mondta: — Nem.

— Pedig meg kell történnie. Előbb vagy utóbb ugyan beállna kétves házasságunkban a nagy krízis, tehát jobb előbb, mint utóbb.

— Én mégsem megyek. Kezdődött még százsor, ezerszer bár az a régi nóta, "inkább élveszek a nagyvilágban, de mégsem megyek haza. Rajtam ne everessen senki, én rédm ne mutasson újjal senki neveljen, hogy: "Ni, ezt hazaküldte az ura, mert nem tudott a festett bálványok előtt fejet hajtani."

— Megint képzeldök, Irma. Nem itéli meg

senki azért, mivel az elválsunkkal utját vágjuk a különben elkerülhetetlen bekövetkező katasztrófnának. Megértik, hogy amit én kérek magától, az épusy érdeke magának, mint nekem, mert nemcsak az én, hanem a maga boldogságáról is szó esik abban.

— Hát miért is tűz el oldala mellől, mikor tudja, hogy a szerelmem volt az, ami magához fűzött; mikor látja, hogy nekem az is elég boldogság, ha meghúzóhatom az árnyékában, eleshetem az óhajásit és lecsokolhatom a gondredőt a homlokáról, ha valami bántja?!

— Tudom ezt jól, Irma. Talán meg sem is érdemlen az a nagy szeretetet, olyan egy jelenlétének nulla vagyok a maga lénye mellett. De lássa be, hogy nem a helyes uton haladok, vagy haladunk... s minden körülmény az mellett bizonyít, hogy változtatni kell a sorsunkon.

— Ezt már sokszor hallottam. Többször is, mint szerettem volna...

— De hát akkor mit nem mondtam el még?!

Az asszony fölemelkedett a diván sarkából és szembe állt a férfivel.

— Azt, amit az imént is kérdeztem, és amire kitérő feleletet adott. Miért ült e maga mellől?!

— Elmondom, Irma. Talán tizedszer, talán huszadszor, de újra elmondom...

A falórá az ötjeli 11 órát ütötte éppen, mikor a férfi belekezdett:

— Egész regény a dolog. Valaki megy, megy vágyva, sóvárogva egy eszmenyék után; bukva, vakon tüldekdi az elérhetőségért, ezután mikor elér: csalódott lélekkel látja, hogy nem egyéb az eszmenyék, mint magába szügerált deláb, mely tarthat hosszabb ideig is, de amelyet magá-

val vihet egy röpké perc... Én is így voltam. Szaldattam a delbáb után, maga után Irma, mert azt hittem, hogy amilyen tökéletes teremtennye maga a női szépségnek, épusy tökéletes lénye lénye azoknak, akik a lelkeiket is kitűnjék kölcsönözni annak, akit szeretnek... Nem így történt. Magának nincsen lelke, nem tud bírítani, nem tud rajongni a széper, magából a teremtés örájában kifejeletéket olyasvalami, ami talán másnak jelentéketlen, de nekünk íröembereknek, a kik szinte rá vagyunk szorulya, hogy az ihlet mástól szerzezzük meg, szembeittünö, söt póthaltatlan vesztéség...

— Nem értem egészen még most sem!

— Azt hiszem pedig, hogy elég világosan beszéllek. Az íröembér hája mögött örökösen kell állnia valakinek, aki ne hagyja szívünkben ki-aludni az érzelmek tüzeit. Olyas valaki, mint a festőnek az a szobrásznak a modell. Képzélje csak el: szerelmem megzajlón a maga lángóvilágjában anélkül, hogy ismernök közöletéből! Mert ne higgye, hogy szerelmem az, amit maga érez irántam most és amit én is érzek. Csupán a körtelen ragaszkodás egymáshoz, amit a pap szava szerint az oltárnál kötnek meg eskü alatt, de amelyet viszont az egyház törvényei bármikor felbonthatnak. Nem tagadom, voltam én is szerelmes, talán még két évvel ezelőt is, talán még előbb is, és nem tagadhatja, hogy ez a szerelmem volt is, amely kiemelt a hétköznapi emberek sorából, hirnevet csinált számomra, babért babér után szerzelt, de ezzel a szerelmemmel vége is lett hirnévnek, babérnak, mindennek... Mi maradt meg abból a korból? Az újságok kritikája, melyek mind-mind nagy jóvörelt szökték; meg az a négy-

radjon. Az én házamba például már évek óta hord egy csemeté asszony tejfelt, tejet, vaját és túrót. A zöldséget is tőle veszi a feleségem már hosszabb idő óta, amit mind nem tehet ezután, amennyiben a szolgabírói rendelet világosan kimondja, hogy a házban való árusítás kihágás képez, és ezt nekünk is respektálniunk kell. Az én élemliszem szállítom is azt mondja, mint a többi, hogy milyet megüljék a házban való árusítást, ők bizony otthonmaradnak.

Es én méltányolom is e kijelentéseket. Vegyük csak példának azt, hogy esős idő alkalmával, mikor a közönség teljesen távol marad a piactól s házálmi sem szabad, — hogyan adjanak föl élelmiszereiket? Csak nem kívánhatjuk tőlük, hogy csurog előben is ott üljének a piacon, dacára hogy a rendes vévőközönség a rossz idő miatt elmarad, mikor a házban való árusítással jatsza tudathatna portékáján. Meg aztán a közönség nyelvének szempontjából is kár a házálást éltetni. Amnyira elvagyunk már kenyézve, hogy igazán nehéz volna a régi zöldségtől megválni. Azért ajánlom, hogy függesszék fel a házakban való árusítás tilalmát és hozzanak helyette egy másikat olyan értelemben, hogy az orvosi vizsgálat előtt, vagyis 7 óra előtt nem, de a piaci órák után szabad a házakban árulni. Ez érdeke egy a közönségnek, mint a természetőknek, mely utóbbiak igen könnyen dacolhatnak velünk a rendelet miatt s mi még könnyebben — drága pénzért se tudnánk semmire se jutni.

Intézkedni kell tehát a hatóságnak, hogy e visszaszám pontok mielőbb kiigazításának a vévők es eladók meglegedésére egyaránt. Módosítsák a meghozott rendeletet, melyet olyan nehezen várunk, de amelytől olyan kevés jót kaptunk.

Vagyis: ha már alkottunk valamit, az legyen olyan, hogy ne viselje magán a visszafelé elcsúszt puska minden jellegét!

Hátrálékban levő előfizetőknek kérjük, hogy lapunk csekély előfizetési díját mielőbb sziveskedjenek beküldeni, mert ellenkező esetben címre a lap küldését beszünteti a kiadóhivatal.

felvonásos színdarab, amit akkor írtam, amikor még nem jöttem arra rá, hogy felismerem magát, nagyon felismerem. Sikerit arattam vele, örüsi sikert... Azóta hármát is írtam, mindnyekket visszautasítottak. Szinte láttam, amit sajnálkoztak fellettem a direktorok, a könyvkiadók, mintha azt mondanák: megváltoztál, nem vagy te már a régi ember...

— Nem a régi már, tudom, — szolt közbe csendesen az asszony.

— Ugy-e, maga is azt mondja, — folytatta a férfi. — Es tudje-e, mi ennek az oka? Nem? Nohát megmondom. A tüz aludt ki innen, ni, a szivemből, nem tudok érzést önteni munkámba és néha nagyon is száraz vagyok. Ez az oka. Mert őrös szívvel, lelkesedés és ambíció nélkül a költés is az éhenhalásig vezet az írói pályán. Megfosztott alkotó-erőmtől ez a hétköznapi egyformaság, ez a fordulat nélküli változatlanúság; féltem kell, hogy megfogyok a maga egykedvű, hideg környezetében, mely már-már zűrzavaros keddi éremet. Innen van, hogy amióta rájöttem, hogy maga csak a szivét adata frigyünkbe, de a lelket otthagya édesanyja galambdúson házában, azóta hiába erőlködöm, hiába próbálkozik, nem bírom az érzéseket azokkal az igazi színekkel megfesteni, amit az olvasó keres a mai regényekben. Új alakok kellene tehát, új Muzsik új lelkesültséggel, akikben nem halt ki az érzes az élelenség, a pajzanság iránt, de akik segítőiről, osztályosai az íróembereknél és akik nélkül a farádi hétköznapi ember tul a mi számunkra nincsen semmi... Megért-e engem? Fel tudja-e fogni rettetnes helyzetemet, mikor azt mondom,

Meddig várunk?

A cselédhelyezők féltékenkedése immár a tetőpontra hágtott ebben a városban. Soha annyit bajt, soha annyit vakmerőséget nem okoztak, illetoleg nem tanusítottak cupringernek, mint éppen most, mikor a hatóságok rendezik a piac-ügyet, rendezik az utcákat, a posta mizeriát, — csak a cseléd-ügyet nem. Erre nem gondolt komolyan meg senki, nem törődött komolyan senki, pedig éppen ideje volna, hogy a hatóság végrevalahára megfordítsa azt a botot, mely jelenleg a cselédhelyezők kezében van s melyet ők lépten-nyomon a közönség háthöz mérnek.

Se szeri, se száma az apró kellemetlenségeknek, amit e korlátokat nem ismerő asszony-személyek törnek az orruk alá; és szinte csodálatos, hogy a hatóság mindezek dacára sem unja meg „müködésüket.” Mi előttünk pedig — eme nemtoródásról látva — szinte komzomódással letti, hogy Alsólendván ezidőszert senki sem ur, senki sem szabad-akaratu ember — csupán a cselédhelyezők. Azoké az élet, a város, az erdő, a mező. Minden azoké. Nem vagyunk mi urak sem a magunk szemétdombján, sem a magunk konyháján, mert a szemétdomb is, meg a konyha is átment azok fennhatóságába, akik az eleven ésholt cselédek sorsát intézik itt Alsólendván.

Mi a magunk részéről, hettekkel ezéltől — minden erőnkkel megfeszítve — küzdünk a cseléd-ügy rendezéséért. Küzdünk ma is. Akkor adatokkal is szolgáltunk a hatóságnak, — szolgáltunk ma is. Világos, érthető adatokkal. De, öszintén szólva, nem szeretünk, hogyha ezen újabb lépésünk éppen úgy megfenele a feladás homályában, mint az előbbi, azért bizalommal kérjük a hatóságot, hogy teljes szigorúval sűjsson le a sűjtandókra, hadd legyen rend és feyelem minden vonalon.

Tehát...

Egyik helybeli tekintélyes kereskedősalád a minapok egyikén megbizta a cselédhelyezőt, hogy egy cselédnét hozzon. Az asszony vitt is egyet, fel is vette a közvetítési díjat, a leány pedig be is vált — és ezzel rendben is lett volna a dolog. Am egyszerre feltűnt a láthatóran a másik helyszéro, aki írás óráiban és hivattászerint azzal foglalkozik, hogy elcsalja egyik helyről a

hogy a maga érzék nélküli lélektelensége az, mely kétsége ejt a jóvám felét? Megérti-e, hogy nekem szív kell lélekkel, ambíciózus, biztató lélekkel, akiért győlnék a küzeletem, hát e siker, akit boldogon elölhetek, ha dicserettel halom említeni a nevetem, — mert közösen dolgoztunk érte... De magát? Haha! Maga feleségem lett talán az arcmejt, talán a hajamejt, de azért semmi-csestre sem, hogy megérteni tudjon. Nem is igyekezett megérteni, sőt talán nevetett is rajtam, a mint az írószalt mellett félholtra görnyedtem a legutóbbi művem negírasákok is, melyre — sajnos — megint csak az volt a véleményem, hogy nincsenek az érzékek benn egészen kidomborítva. De hogyan is lehetnének?... A festő fantáziája az eszmeny-képhez alkalmazkodik, a szobrász vésoje a modellhez, az író tolla a Muzshoz. De lát hi nincis Muzsa, vége mindennek... Megértett-e vegem engem?

— Meg! — felelt az asszony szinte gépiesen.

— Tehát hivatnom a mamáját, aki haza fogja vinni?

— Nem!

— Hát?

— Megyek önmagamtól is... Csomagoltasson...

...A falóra éjfélt ütött, a lámpa fénye végsőket lobbant, amit a falra a fényfolyásban félrajzoltott a két ember-alak formája; azok az emberek, akik nem értéktek, nem is írték meg egymást soha, mert egyik lélek nélküli született, a másik pedig két, más-más lélekkel...

masikra a könnyen lépremenő cselédek (mind-annyiszor új és új közvetítési díjat szedve tőlük), — és mindig kivette hálóját a már beszegődött új cselédleányra, rögön tisztában volt azzal a tervvel, hogy most is a régi módi szerint fog eljárni. Összefogta valahol a lányt és addig-addig beszélt, argumentált, amíg rá tudta bérni, hogy otthagyja helyét, mert — szerinte — „bolond az, aki a mai drága világban olyan potom pézért elszegődik.” A cseléd tehát léprement, bucsut mondott a kapufélnának és annak rendje-módja szerint beszállította magát a helyszéro lakásába arra az időre, amíg ez neki „feynésséb és jobban jövedelmező” kondíciót talál. A cupringer szerzett is (vagy ha még nem szerzett, majd szerze) neki új állást, zsebre csapva a közvetítési díjat, de addig — természetesen — a szegény cselédleánynak minden egyes nap jelentékeny költésébe került, amennyiben a helyszéro nemcsak az ivóvizet, de még a lélekzetvételeh a szegény is pénzért mérte. Egyik bórét lehuzta az első, a másikat lehuzta a második cupringer, óh mert ők nagyon jól tudják, hogy habár a rókát nem is lehet készer akaratúsnal megnyúzni, a cselédleányt leltér egyenlőtisztor is...

Eddig a panaszunk. Ha kell, szolgálhatunk a neveléssel is. Egyéb hozzátenni valónk jelenleg nincs. De az mégis szeretnénk tudni, hogy tulajdonképpen meddig kíván várni a hatóság?!

Zalaszentgró ünnepe.

— Saját tudósítónk jelentése. —

Szép ünnepségeknek volt színhelye vasárnap Zalaszentgró közeg. Mint előző számbunkban említtük, ott tartotta a zalavármegyei tüzölözsvetéses az idei közgyűlést, melyhez ünnepszerűen járult az a körülmény, hogy a szentgróti tüzoltók testilete ugyane napon ülte meg 25 éves jubileumát és avatta fel új zászlaját.

Az ünnepségen Alsólendvórnál — Bíró Lajos főparancsnok vezetésével — Szaurer János, Belovics Antal, Belovics Ferenc, Gadjag György és Horváth Lajos tüzoltók vettek részt, kik Tűzjén öszetállozva a megye minden részéből kőrűen jártársakkal, reggeli 8 óra után értek be a szentgróti állomásra.

Az állomáson Zahorán Pál főparancsnok — a szentgróti testület nevezése — üdvözölő beszédet mondott a vendégekre, majd pedig a már ott várakozó nagykanizsai és zalaezerségi zenekar rázengett négyen magyar nótára. — Ezután megindult a menet, melyben a következő községek, illetve városok voltak — összesen mintegy 200 személyel — képviselve: Nagykanizsa, Zalaegerszeg, Keszthely, Alsólendva, Tapolca, Símege, Perák, Letenye, Légrád, Kiskomárom, Udvarnok, Zalaszentgró-Polgárváros, Zalaszentlászló, Zalaokpánya, Mihályfa, Jánosháza, Bucsuszentlászló, Szeplák, Túrtya, Szepek, Zala-Isztván, Csáford, Aranyd, Tűszkeszentpéter, Zsebed, Batyk, Pakod és Zalabér.

Dél előtt fél 9 órakor az egész menet a zászlónyja lakása elé vonult, honnan diszes sorokban — a tüzoltók sorala között mintegy 100 korusorú lány és vőfély haladt — a templomba mentek, hol ünnepi mise keretében megoldották a zászlót. Innen a szépen díszelt sátorhoz vonultak; itt, mintha Scheller Jenő plébános ünnepi beszédet mondott, kezdetét vette a zászlósvég beverése. — Az új zászló védnőkégre az ottani Négyelet kérték föl, amely a zászlónyai tisztségű ög. Bervr. Jánosné elnököt bizta meg.

Fél 12 órakor kezdődött a közgyűlés a Koronában, Kortzyer György nagykanizsai főparancsnok előlévésűt. Előterjesztették a zárszámadácsokat, megjelített a tiszviselői választást, majd pedig a szövetségi ügyek elintézésére került a sor. Közben meleg szavakkal emléztettek meg a zalaszentgróti testület 25 éves fennállásáról, mely 25 év példás munkásságban és önfeláldozó tevékenységben tellt el.

A közgyűlés után bankett volt ugyancsak a Koronában mintegy 80 személy részére. Pésztog a közev, a vigás, pattogott az éle, — szval kifogástalan volt a hangulat. Mísem termé-

egy fogadják, mint a közönség tucat-emberéket szokás fogadni Kanizsán. Ez ott végződik a dolog, hogy Zsazsa, a már kevésbé isteni Zsazsa, aki ma már egyszerűen csak Sára, — megharagudott, még pedig nagyon megharagudott. Olyanaira, hogy mikor a múlt héten a jelenleg Kanizsán működő Bihari-származású dírtólora egy este szereplésre feltré. Sára urhály először egy skólat végmenetelt, másodszor pedig kijelentelte, hogy egy olyan városban, ahol a „zsidó-gyerekek” (az újságról) olyan tisztelhetlen mezenék róla írta, ő bizony nem lép fel. Szegény, szerény Kanizsa! Busulj, sírj, reszkesz, mert — Fedák Sára haragszik. És félj, hogy te is Zalaezserg sorsára jutsz, akit szintén visszaütöztél a gyűztlenség és aki most aludni sem bír a nagy keserűgöly.

— **Verekdők munkások.** Verbán Mátyás és Dühn Mátyás lendhavaszufalui lakosok az ernyőgár építkezésénél dolgoztak hétfőn délután. Munka közben a két Mátyás valami fél összevesztett, majd pedig a náluk lévő kapavál alapon helybenhagyták egymást. — A csendőrségnél feljelentették őket.

— **Elfogott dezentor cigány.** Oláh Józsi 22 éves koborcigányként a múlt évben csavargóként előállította a csesztregi csendőrsőt. Fagatkozás a legelső rajjon nem terhelte valamely büntetést, miközben kültől Oláh Józsi, hők közönséges katonaszökény, aki egyben már elbűcsölte a sorozást. E feltételezés után a dezentor cigányt beszállították Alsólendvára, hogy itt a tiznap mulva osszülő sorozóbizottság elé állítsák az azeitig pedig becsukták a városzházi dutyiba. Hogyán-hogyansan, a cigány egy szép napon megszökött a dutyiból és azóta nyoma veszt. Most végre rátalált a helybeli csendőrség. Kőbórási közben elfogta, 20 napi fogházat szabtak rá s hogy még egyszer sem nőkhéhen, csendőri fedezetelt szeptember hó 20-án Nagykanizsára szállították — katonai utóállításra.

— **Betörés.** Ribécs János 19 éves buklyegi suhanc kiléste a jó alkalmat a mikor Magyar Ferenc neví szomszédja nem volt odahaza, egy átszögelt feltréte ennek lakását. Behatolt a szobába, összerángolta a kezűgényben levő tárgyakat s szép csendben meglépett. Utközben azonban még összedeste István Szellőné nyugatónai lakosnak szállítás céljából kitergetett ruháit s azt is magával vitte. — A nyomozás során csakhamar kiszűt a turpissága, miért is ellene az eljárás az itteni csendőrség megindítja.

— **Zalamegyei ember amerikai börtönbén.** Kapeller Ferenc 9 évvel ezelőtt vándorolt Csabrendekről Amerikába, ahol erős munkával és takarékossággal körülbelül 400 dollárt szerzett. Kapeller folytonos összeköttetésben állott magyarországi rokonával s két élváltó öccsét addig csalogatta az új világba, míg azok is átvitorlázták az Oceanón. A három ember azután együtt dolgozott Peoriában. A két fia azonban hamarosan rossz utra tévedt. Iszások munkások és rossz asszonyok társaságába keveredtek s bátyjuktól megszökötek, magukkal vivén 25 dollár készpénzt. Kapeller Ferenc felkereste öccseit, hogy legelőbb a kisebb fiú megmenesse. Ezt maigóhoz vette s elindult vele Chicago felé munkát keresni. Később az idősebb fia is megmondta a dolgot, s csalakozott bátyjához. Az éjszakai szabadban töltötték s egy ilyen alkalommal Kapeller arra ébredt, hogy 280 dollárról szóló bankkönyvét s 75 dollár készpénzt ellopják, öccsei pedig megszökötek. Kapeller azt állítja, hogy ezen idő óta nem hallott a fiukról semmit. Amint néhány hét múlva Peóriába ment, hogy a bankban lévő pénzt felvegye, elfogták s közölték vele, hogy egyik öccsét megölték s őt vádolják a gyilkossággal. Kapeller most fogságban van s egyre ártatlanságát hangoztatja. Az amerikai magyarok védőt állítanak a részére s megkísérik kiszabadítani.

— **Tolvaj cigányasszony.** Szöke Bódné bakjai cigányasszony bement Rosenbergen Dávid ottani kereskedésébe, hogy valamit vásároljon. Az üzletben csak a kereskedő kis fia volt éppen akkor jelen, amely jóalkalmat a cigányasszony arra használta fel, hogy amig a fia megfordult, több fejekndőt és egyéb cikket elemelt. Am megcsipték és fejelentették az itteni csendőrségen.

— **Brutális huszármester.** Hogy katonáknál nem dődelgetik a legénységet, az régi dolog. A humanizmus nehezen hódít a kaszárnyákban. Hiába van a rendelet, a szigoru büntetés, azért a régi módszer csak nem akar végkép kipusztulni. Elvértve ugyan, de mégis akad egy-egy altsz, kiben a régi virtus feltámad s állatias kinézéssel igyekszik magát a legénység előtt rettegétt tenni. Egy ilyen ember mielőbből kivételközzel altsztrélyi kaptunk hirt a héten. Örmester volt a kesztrélyi honvédszázadosztálynál, a neve: Gódor István. Ez az ember úgy megrugott egy kúszházt, hogy egész életére nyomorékja lesz a rugósól eredt sérülésnek. Az örmesternek nem ez az első esete. Állatias bánásmódjáért már büntetve is volt. Valószínűleg azonban ez volt utolsó szerepelt, mert ismétlődés esetén katonáknál nincs parancs. A héten a székesfehérvári honvéderület hadbírája, Botos főhadnagy kiszűt Keszthelyre s az említett ügyben vizsgálatot tartott. A terhelő vallomások alapján az örmestert vizsgálati fogságba vették s kedden el is szállították Székesfehérvárra.

— **Csendőrköz utjgyverre.** Csendőrszűnik legénysége a használatban volt régi gyegyker helyett új, Manlicher-szíszietmi fegyvert kapott, melyeket pénteken osztottak számukra ki Zalaezsergen.

— **Éjszakai látogatás.** A fúttai Bader-féle ház lakói különös zajra ébredtek szombatn éjszaka. Valaki behatolt az udvarba, megzörgette az ablakokat, majd pedig a háztetőről leszedett zsindelekedt a falat kezdte dobálni, miközben egy nagyobb ugrókásteve is összefört. Mindez persze nagy larmával történt, ami felkeltette a házbeliek figyelmét. Többen kimentek s az udvaron a sötétségben három férfi-alakot pillantottak meg, akik a feljlesztett házbelleket látva észvesztett gyorsasággal átvették magukat a bástyán s eliramodtak. Hogy kik voltak az illetők, még nem tudni.

— **Szózat az ifjúsághoz.** E megszóltással a Tulipánzövetség Magyar Védőegyesület a magyar ipar pártolásáért felhívást bocsátott ki a tanulóifjúsághoz melyben kérve kéri, hogy csakis iskolaszereket vegyenek, amelyen rajta van a magyar gyár felirata, vagy Tulipánzövetség védőjegye. — Megjegyezzük, hogy Balkányi Ernő könyv- és papirkereskedő kizárólag csakis magyar gyártmányú írő-, rajz- és iskolaszereket tart raktáron.

— **Falusi esendélet.** Szraka Iván, Zvér István és Dervarics István iszácski legények kocsin jöttek haza a regedei vásárról. Amint Deklezsen közsébe értek, egyszerűen megtámadták őket Zvér István, Jerics Mátyás, Vohár István, Plej József és Zvér József deklezsini lakosok, és azon a címen, hogy mi jogon mernek előbbiek az ő közséjükön keresztül menni, megverték őket. — A verkedő deklezsinek ellen az itteni csendőrség megindította az eljárást.

— **Lopás.** Bogdán Ilona felsőlakosi leány Mercius Vendelőt ottani lakostól egy szoknyát ellopott. Feljelentették az itteni csendőrségen.

Izraelita

im a k ö n y v e k a közelgő ünnepekre dobozban (4 könyv) díszkötésben, naptár és újévi képeslapok

a legutányosabb árban kaphatók **Balkányi Ernő** könyv- és papirkereskedésében Alsólendván.

KEIL-LAKK

legkítűnőbb mázóldó-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „Glasur“-fénymáz 90 fillér.
KEIL-féle arany-fényezés képerketeknek 40 fill.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók:

Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégénel Alsólendván.

Nyomatott Balkányi Ernő gyorsajtóján Alsólendván.

Ajánlható czégek Alsólendván.

- (Előfizetőnek ingyenes hirdetés-rovata.)
- BLAU SANDOR vasuti vendéglőknek kerthelyiségben minden vasár-és ünnepnap delutánján elsőrendű cigányzene.
- WORTMAN BENŐ rőfos és divatterkesedő.
FARAGO ISTVAN fodrász.
HORVATH LAJOS fodrász. Illatszerek raktára.
BADER HERMAN cipész.
SCHWARCZ KÁROLY bőrkereskedő.
TÖRÖK SANDOR cipész és bőrkereskedő.
ÁG ISTVAN vendéglős, Hosszufalu.
MAYER ÖDÖN óras és ókeszser. Nagy raktár china-ezüst árúban.
WALTERSDORFER HENRIK méráros és berkoeci-tulajdonos.
BECK MIKSA stűdője.
POLLAK LAZÁR nagykereskedő.
HEGEDICS ISTVAN eszmadia.
FERENCZY JOZSEF vendéglős.
RÉVESZ SAMU központi káves.
Özv. TŰSKE FERENCZNE vendéglős.
MANDELBAUM MOR rőfos és divatúrar kereskedő.
ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esemeje-, liszt- és vetyem-magvak, ugyszinten norimbérgi, íveg-és porcelán-kereskedés. — Deszka-, épütelár- és szénraktár.
REICHENFELD SANDOR berkoeci-tulajdonos.
Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésében kaphatók.
WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó.
TOPLAK JANOS vegyeskereskedése, mész-és cement-raktára és cementárú készítése.
BŰNNER SAMU vegyeskereskedő.
GAZDAG FERENCZ vendéglője a „Gspikéshez” Hosszufaluban.
NEUBAUER ANDRÁS Korona vendéglős.

Fr. Kaiser-féle

Bregenz vorarlbergi köhögés elleni cukorkák,

kaphatók allíroított győgyszerárban.

Ki ezen köhögés elleni cukorkákat figyelembe nem veszi, vétkézik saját egészsége ellen. — Kaiser-féle

„Mell-Caramella” cukorkák

fenyőlev, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gégekedés ellen. 4512 drb közönőrizonyítványokkal igazolja szer hatátságot az en kitűnő győghatású cukorkáknak csomagja 20 fillér.

Kapható: Füss F. Nándor győgyszerárban Alsólendván.